

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5416/2025
18.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Град Лесковац, чији је пуномоћник Игор Прокоповић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд, чији је пуномоћник Срђан Арсић, адвокат из ..., ради службености и исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3596/24 од 17.12.2024. године, у седници одржаној 18.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3596/24 од 17.12.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3596/24 од 17.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 1356/21 од 28.06.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде за успостављену законску стварну службеност проласка далековода јачине 400 кв број 460 ТС Ниш 2 – ТС Лесковац 2, који је у власништву туженог на кп.бр. .. уписаној у ЛН бр. .. КО ..., која је у власништву тужиоца, површине од 270 м2, исплати 7.930,00 динара са законском затезном каматом од 28.06.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се утврди према туженом постојање права стварне службености на послужном добру кп.бр. .. КО ..., које је у власништву тужиоца, површине од 270 м2 за потребе повласног добра. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 103.060,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 3596/24 од 17.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/ 11... 18/2020 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП јер је одлука у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.01.2017. године на којој је усвојен правни став о правној природи накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем и о застарелости те накнаде. Према овом правном ставу, правни основ потраживања тужиоца због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад његове катастарске парцеле је стварноправног карактера, односно конституисање законске стварне службености на основу члана 51. Закона о основама својинскоправних односа (ЗОСПО), па се висина одговарајуће накнаде одређује на основу члана 53. став 3. истог закона, којим је прописано да на захтев власника послужног добра надлежни државни орган утврђује и одговарајућу накнаду, коју је власник повласног добра дужан да плати власнику послужног добра. Имајући ово у виду, те да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења права службености и накнаде за конституисану стварну службеност, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, као и да тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, то овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.02.2021. године, ради исплате, а вредност предмета спора у тужби наведена је у износу од 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић